

co Baro Vrstovšek s Piršembrega v župniji Pišeca. Komisijski ogled in raztelesenje sta dognala, da je bila rajna na sejmu v Brežicah, na povratku proti domu pa je bila napadena in zadavljena. Oblast je že na sledu zločincu.

Izpred sodišča

Brata obsojena radi uboja. Dne 30. januarja so v hiši posestnika Mavriča na Ločkem vrhu fantje pili in plesali. Prišla sta tja tudi brata, 36 letni Anton in 28 letni Rudolf Kovačič. Rudolf je ustrelil posestniškega sina Franca Breznika iz lovške peške tako v trebuh, da je umrl po prevozu v mariborsko bolnišnico. Anton Kovačič pa je z nožem hudo ranil Franca Repiča. Na sodni razpravi v Mariboru dne 18. junija sta se brata izgovarjala s silobranom, a so izpovedale priče ravno nasprotno. Rudolf Kovačič je bil obsojen na štiri leta strogega zapora, Anton pa na šest let robije.

Obsodba zaradi potvorjenih tisočakov. Naš list je že poročal o izrednem risarskem talentu 32 letnega soboslikarja Antona Petriča z Gornika pri Litiji. Žalibog je Petrič risarsko nadarjenost zlorabljal za potvarjanje jurjev in je prišel zaradi tega v ječo. 66 letni posestnik Anton Gracar z Gradišča je prišel 16. aprila k orožnikom pri Sv. Križu pri Litiji. Javil je, da mu je izmaknil Anton Petrič 10. aprila ob priliki slikanja sob tri tisočake. Orožniki so prijeli Petriča, ki je tatvino priznal, a tudi izpovedal, da je bankovce sam naredil. Pri ponarejanju mu je šel na roko stari Gracar. Dal mu je na razpolago posebno sobico in mu je oskrbel za vzorec pristnega jurja. Gracar se je zavezal, da bo spravil potvorbe v promet in pri tem mu bo pomagal 28 letni sin Vinko Gracar. Petrič je že izborno ponaredil šest tisočakov, ko je bila zadeva razkrinkana in je omenjena trojica dajala odgovor 14. junija pred malim kazenskim senatom v Novem mestu. Anton Petrič je bil obsojen na tri leta robije in triletno izgubo častnih pravic ter na 10.000 din globe, v primeru neizterljivosti pa še na 100 dni robije. Vinko Gracar na leto dni robijo in na triletno izgubo častnih državljskih pravic in na 1000 din globe, v primeru neizterljivosti še na 10 dni robije. Anton Gracar na leto dni robije in plačati mora tudi po 1000 din odškodnine zasebnim oškodovancem.

Slovenska Krajina

Sobota. Na mednarodni mladinski tabor v Ljubljani se tudi mi z vso vnemo pripravljamo. Samo iz Sobote bo šlo naših fantov in deklet okoli 70. Tudi nastopili bomo na stadionu. Vse prijatelje naše mladine vabimo, da grede z nami.

Gospoda kaplana Zelko iz Dobrovnika in Tratnjek od Sv. Jurja sta dobila bolezenski dopust. Zelimo jima skorajšnjega okrevanja. Kaplan g. Godina Ignacij je upokojen.

Salameci. V Ljubljani je napravil višjo maturo naš domačin Kerčmar Avgust. Po več desetletjih je to prvi dijak katoličan iz sebeščanske župnije, ki je končal gimnazijo. Kakor sišimo, bodo naše pokopališče povečali. Je že skrajni čas, samo lepo mirno, da ne pride do kakih verskih prepričev.

Vaneča. V soboto pred Sv. Trojico smo imeli v Prekmurju hudo nevihto. Zareči oblaki so se z veliko naglico podili iz štajerske strani. Ball

sno se toče, ki naše kraje tako pogosto obiskuje. Pa hvala Bogu smo dobili le dež. Nevihta je prišla nepričakovano, tako da je zajela še veliko ljudi na polju. Trinajstletna učenka iz naše vasi je nesla svoji materi na polje dežnik, ki je imel železen ročaj. Sredi polja je kar nenkrat strela udarila v dežnik in seveda tudi deklico in jo na mestu ubila. Morda bi jo še spravili v življenje z umetnim dihanjem, pa tega pri nas ljudje niso večeli in mislijo, da je vsak takoj mrtev, če ga strela oplazi. Naj sveti rajni večna luč! To je menda prva žrtev strele letos v Slovenski Krajini.

Sv. Sebeščan. Našemu Prosvetnemu društvu je banska uprava dovolila kmetijsko-gospodinj-ski tečaj. Prosimo, da se rok določi za naš kraj za zimo, ker sedaj naših deklet ni doma. Najbolj bi nam ugajalo tako od decembra do marca. Naša dekleta že sedaj opozarjamo na ta pomemben tromesečni tečaj.

Sv. Sebeščan. Naše Prosvetno društvo je kupilo stavbišče za društveni dom in sicer od žkeš Štefana — vrt med šolo in njegovo hišo. Stavbišče je gotovo najlepše daleč naokrog. Zdej smo začeli že tudi z graditvijo. Tu zidamo vse društvene prostore razen dvorane, ki jo bomo zidali drugje. Stavba bo enonadstropna. Vsega bo v stavbi devet prostorov razen stranišča. Dva prostora bosta velika po 45 kvadratnih metrov. Zidarska, tesarska in mizarska dela so že oddana. Za dva tedna bo stavba že pod streho. Prvo smo mislili zidati na nadarbinskem svetu, pa bi nas preveč stal material, ker svet ni raven in še ne bi bil na tako krasni točki.

Sv. Sebeščan. Naš domačin — kitajski misijonar gospod Kerec zida veliko poslopje na Kitajskem. Stalo bo okrog dva milijona dinarjev. Pomoči čaka iz domačega kraja. Sestre v Radečah so poslale eno gospodično okrog po Sloveniji, ki nabira prostovoljne prispevke. Bila je že v Ljubljani, Mariboru in drugih župnijah. V Mariboru je dobila okrog 9000 din. Prišla je tudi v Prekmurje. V Soboti je nabrala 1500 din. Med drugim je dal šef borze dela v Soboti — brat misijonarjev g. Kerec Franc 200 din in točko tudi narodni poslanec g. Benko. Zavodi bi lahko dali veliko več, ko pa večkrat izdajajo denar za druge res nepotrebne stvari. Tako je na primer dala Kmečka posojilnica le 20 din. V naši mali siromašni fari je pa dobila okrog 1000 din, kar je na vsak način veliko. Šla bo tudi v vse druge župnije. Pomagajte našemu misijonarju in siromašni kitajski deč!

Odgov je denar? Pri Sv. Sebeščanu je bila prej verska šola, ki so jo obiskovali le katoličani. Občina Pečarovec (kraj Sv. Sebeščan) je vzela v najem za luteranske otroke eno sobo in je bil tam pouk le za luteranske otroke. Nabavila je tudi inventar in še nekaj denarja je bilo naloženega kot šolski sklad. Pozneje se je šola ukinila in so tudi luteranski otroci začeli hoditi v bivše katoliško šolo. Inventar so odpejali v Puconce proti vsem pravilom, hranilno knjižico pa odnesli na sresko načelstvo. Ze večkrat je šola pri Sebeščanu prosila ta denar, pa ga ne more dobili, čeprav ima edino ona pravico. Zdej so nujno potrebne nove klopi in prosimo oblast, da se sedaj ta denar da šoli v Počarovec.

Naši rajni

Maribor. Dne 15. rožnika — dan pred Telovim — je v mariborski bolnišnici po dolgotrajnem in hudem trpljenju umrla Jerca Senekovič, rojena leta 1882 pri Sv. Ani v Slov. goricah. Po končani ljudski šoli je kmalu stopila v službo pri domačem g. župniku in dokanu dr. Ant. Suhaču.

HRANILNICAM IN POSOJILNICAM

Vse potrebne tiskovine za uradno poslovanje dobite v Tiskarni sv. Cirila v Mariboru in Ptuj.

Priporočamo vam tudi nabavo lastnih hranilnih knjižic. Natisnemo vam vsako, tudi majhno naklado.

Zaradi točnega poslovanja s kmečkimi dolžniki si kupite brošuro, ki ima vse zadnje spremembe in dopolnitve ter avtentična tolmačenja.

Pisarniške potrebščine vam nudimo po ugodnih cenah.

Tiskarna sv. Cirila, Maribor, Ptuj.

Od tam je s posredovanjem ondotnega g. kaplana, ki mu je bila za vso skrb zmirom hvaležna, prišla v Maribor k svoji teti Ani, kuharici v dijaškem semenišču, od tam pa v bogoslovje, kjer je kot kuharica ostala nad 23 let. Iz bogoslovnega semenišča se je leta 1926 preselila v kapiteljsko hišo in je pri g. kanoniku R. Janežiču služila do svoje smrti. Njena življenjska pot je, od očetove hiše naprej, vedno tekla ob strani duhovnikov, ki jih je kot mlada Marijina družbenka zvesto poslušala pa tudi ubogala. In morda je tudi ta njena pokorščina nekoliko pripomogla k izredni sreči, da jo je kot služkinjo, ki si je od mladih nog dalje vse svoje življenje z delom svojih rok služila vsakdanji kruh, na njeni zadnji poti 17. junija spremljalo četrto bogoslovcev in 16 gg. duhovnikov, med njimi vsih sedem stolnih gg. kanonikov, ki jim je kot bivša kuharica v bogoslovnici svoj čas pripravljala vsakdanje kosilo. Takšnega odlikovanja še najbrž ni bila deležna nobena služkinja. Pogrebne obrede je ob asistenci magdalenske duhovščine izvršil stolni kanonik g. dr. Ivan Žegar, ki je ob odprtem grobu pred mnogostevilnim žalnim občinstvom iz mesta in okolice z genljivimi besedami orisal požrtvovalno in bogoljubno življenje pokojne Jerice ter obenem podčrtal bistvene lastnosti in kreposti prave krščanske služkinje. Toliko v tolažbo vsem njenim sorodnikom, ki izgubo dobre sestre, predrage tete in zlate botre najbolj bridko občutijo in objokujejo. Pa kaj, ko se ne da več pridikati iz groba! — Gerčica, kakor so jo navadno klicale domačinke, dast je nad 40 let živela in služila v mestu, ni zatajila svojega slovenjgoriškega značaja. Bila je vesela narave in je v družbi rada zapela kakšno domačo, narodno, še rajši pa Marijino; saj jih je znala mnogo na pamet. Tudi pri petju v cerkvi se je rada uglasila. Za posvetno razveseljevanje ni marala nikdar. Preprosta v obleki in vsakdanjih potrebščinah je mislila vedno na to, kako bi pomagala drugim, zlasti svoji vdoveci materi ves čas, dokler jih je imela. Za vsa njena dobra dela naj ji bo Vsemogočni bogat plačnik!

Sv. Miklavž pri Ormožu. Smrt je pobrala našo ljubo Tiliko Slavčevco. Pred par dnevi je zaspala mlado dekle po kratki in mučni bolezni. Bila je vzorna katoličanka in navdušena prijateljica »Slov. gospodarja«. Pred letom in pol je izgubila svojega očeta, a zdaj je bela žena pretgala nit tudi njenemu življenju. Naj počiva v miru! Sorodnikom naše sožalje!

Sv. Križ pri Rogški Slatini. Smrt je preselila v večnost Alojzija Anderliča v starosti 62 let. Zapustil je lepo urejeno posestvo, žalujčo ženo in osem otrok, od katerih so štirje že preskrbljeni. Rajni je bil več let župan občine Podplat, odbornik občine Slatina okolica in odbornik sedanje občine Rogška Slatina ter dolgo vrsto let cerkveni ključar Sv. Trojice. Bil je stalni naročnik »Slov. gospodarja«. Val, ki so ga poznali, žalujejo za njim. Naj počiva v miru — žalujčim naše sožalje!